

กำไลบุษบง

บทที่ 11

เพราะแน่ใจว่าคู่รักชายหญิงจะย้ายหนีไปพักที่โรงแรมซึ่งแม่กำลังอยู่ในระหว่างการก่อสร้างก็มีความสะดวกสบายกว่าที่บ้าน “ทับเหนือทะเล” มากนัก เรื่องระวีจึงตั้งใจว่าจะทำความดีแก้ตัวและเอาชนะใจอรุณวรรณให้ได้ เธอสวมผ้าถุงให้สมบทบาท ผูกริบบิ้นลูกไม้หน้ากว้างไว้บนศีรษะทิ้งชายยาวพอสมควร เพื่อที่จะใช้ปลายริบบิ้นปิดบังหน้าตาจากชายหนุ่มหากว่าจวนตัว เธอยังปักใจเชื่อว่าคงเป็นเรื่องยุ่งยากหากชายหนุ่มจำได้ว่าเคยพบเธอที่สนามบิน แล้วยังคงค้ำคานเรื่องเพลงที่เธอหัดร้องและหมายเลขโทรศัพท์มือถือของเธออีกด้วย

ถ้าเขาจำได้ ครั้งนี้คงคาดคั้นเอาจนได้

ชายหนุ่มรอนอรุณวรรณตื่นนอน ห้องนอนใหญ่มีห้องน้ำในตัว หญิงสาวผู้เป็นคู่หมายจึงไม่ได้ขยับกรายออกมา สองพี่น้องได้ยินเสียงทุ้มๆ พุดคุยกับเสียงใสๆ ที่แฉงอนไม่หาย เขากลับออกมาคนเดียว กล่าวชวนเรื่องรองยิ้มๆ

“เราย้ายมาทานอาหารเข้าที่ลานหน้าบ้านกันดีไหมครับ เช้าๆ อย่างนี้อากาศดีมาก ดีกว่าที่บ้านกรุงเทพเยอะเลย”

เรื่องรองเห็นดีด้วย เข้าครัวจัดจานส้มมีดสีชุดที่วางเรียงรออยู่บนโต๊ะแต่แรกขึ้นซ้อนกันทันทีโดยใช้กระดาษเช็ดมือคั้นแต่ละจานไว้อย่างแคล่วคล่อง มิ่งมิตรที่ตามเข้ามา มองดูยิ้มๆ เรื่องระวีเห็นสายตาของชายหนุ่มจึงรีบดึงตั้งจานมาถือไว้

“คุณหนูเล็กไม่ต้องคะ ไปนั่งรอสบายๆ เถอะคะ หนูวีจะทำเอง”

เธอไม่ขัดแย้งที่ชายหนุ่มยกอาหารขึ้นไว้ในมือทั้งสองข้างเพราะไม่ต้องการจะพูดกับเขา ปล่อยให้ไหลลื่นกว้างๆ เดินนำออกไปก่อน เธอตามไปจัดวางเรียงจานลงบนโต๊ะ เสียงทุ้มๆ ท่วงดิงเมื่อเธอเรียงจานเปล่าลงเพียงสามชุด

“อ้าว หายไปไหนอีกชุดหนึ่ง เราก็กทานด้วยกันนี่แหละ ไม่ต้องแยกตัวหรอก”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

เธอพูดโดยไม่มองหน้าแล้วรีบกลับเข้าครัวเพื่อล้างสิ่งของอื่นๆ เช่นขนมปัง เนย แยมและซอสรสต่างๆ เป็นรอบที่สอง เรื่องรองถือถาดเครื่องดื่มและผ้าสำหรับเช็ดโต๊ะตามมา ชายหนุ่มที่ขยับจะเดินตามแม่สาวใช้จึงต้องรับถาดจากมือ “คุณหนูเล็ก” และอยู่สนทนากับเธอผู้เป็นเพื่อนใหม่ น้ำใจดีคนแรกที่เขาพบนับจากกลับจากอเมริกา ในขณะที่เธอเช็ดโต๊ะเก้าอี้ไม้ธรรมชาติที่ขึ้นน้ำค้าง

“คุณน้องวรรณ” แต่งตัวเสร็จตามลงมาสมทบพอดีกับที่เรื่องรองล้างมือกลับมานั่งรอที่โต๊ะ ร่างอวบอิมสวยงามในชุดเสื้อเปิดหลังไหล่หนึ่งลงข้างชายหนุ่มอย่างใกล้ชิด มิ่งมิตรเลื่อนจานเปล่าให้แล้วยังช่วยแบ่งอาหารจากจานกลางให้อย่างเอาใจ

“อาหารหอมหน้าตาน่ากินจัง น่าเสียดายที่ไม่ค่อยร้อนเสียแล้ว”

“ก็น้องวรรณอยากตื่นสายทำไมล่ะจ๊ะ อากาศที่นี่ก็เย็นชะด้วย”

“ก็ทำไมพี่หนึ่งไม่ปลุกน้องวรรณล่ะคะ” เธอทำเสียงแฉงๆ ซึ่งคงจะน่าเอ็นดูสำหรับชายหนุ่มเพราะเขามองเธอด้วยสีหน้าเช่นนั้น เขาหันมายิ้มกับเรื่องรอง

“ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้เราทำมือเข้ากันสายหน่อยดีไหมครับ นอกจากคุณเล็กจะหิวก่อนก็ไม่ใช่ไร”

เรื่องรองหันมามองหนูวีก็เห็นเธอทำตาโตเพราะไม่ได้วางแผนการที่จะมี “พุงนี้เข้า” ด้วยกันอีก เรื่องรองได้แต่ยิ้มรับ

“ยังไงก็ได้ค่ะ”

อรุณวรรณพูดว่า

“กาแพ่หอมจัง หนูวีชอบกาแพ่ให้น้องวรรณถ้วยหนึ่งได้ไหม”

“ได้เจ้าค่ะ”

“สูตร 1-2-2 นะ คงรู้ว่าหมายถึงอะไร”

รู้หรือไม่รู้ ร่างในชุดผ้าชีนยาวก็หมุนตัวกลับโดยเร็ว มิ่งมิตรลุกขึ้นยืน “พี่ไปซงให้ดีกว่าจะได้ถูกใจน้องวรรณ”

“แหม ไม่ต้องหรอกค่ะ ยังไงๆ ก็อยู่ด้วยกันแล้ว หนูวีจะได้เคยชิน”

มิ่งมิตรมองเรื่องรองอย่างเกรงใจ ก็เห็นหญิงสาวเงยหน้าขึ้นจากถ้วยกาแพ่ด้วยแวตาลังเล “หนูวีคงไม่รังเกียจหรอกค่ะ”

เรื่องระวีได้ยินคำพูดของ “คุณน้องวรรณ” ชัดเจน ...จะอยู่ด้วยกันหรือ ประเดี๋ยวจะแกลังกอกขอคอบบอยๆ จนย้ายหนีไม่ทันทีเดียว....

เธอกลับมาอีกพร้อมกับถ้วยกาแพ่ร้อนบนจานรอง อรุณวรรณยกขึ้นจิบ แล้วเบ้หน้า “นี่ใส่น้ำตาลสองช้อนหรือเปล่าคะ ทำไมไม่หวานเลยขอน้ำตาลมาเติมหน่อยได้ไหมคะ”

มิ่งมิตรและเรื่องรองมองอย่างแปลกใจ มิ่งมิตรขยับตัวอีก

“พี่จะไปเอามาให้เอง..” เขาหันบอกกับเรื่องรองอย่างขอโทษ

กลายเป็น “น้องวรรณเคยชินนะครับ เวลาอยู่ที่บ้านมีแต่คนคอยดูแลเอาใจแทบไม่ได้ทำอะไรเองเลย”

“ไม่เป็นไรค่ะ อัจฉินดีบริการ”

เรื่องระวีตอบรับแล้วหมุนตัวกลับโดยเร็ว เธอสะดุดผ้าถุงครึ่งหนึ่งทำให้คนร่างสูงที่หันหน้าตรงพอดีกับบันไดบ้านมองเห็น... เขาเผลออุทานเบาๆ และโล่งใจที่เธอไม่ได้หกล้มแต่มาดิ่งผ้าถุงสูงขึ้นแล้วก้าวยาวๆ หายเข้าไปในบ้าน

เรื่องรองเห็นท่าทีคล้ายตกใจของชายหนุ่มจึงหันไปมอง ครั้นหันกลับมา ชายหนุ่มก็ยิ้มเก๋ๆ “น้องเขาคลองดีนะครับ”

“เขาขยันมากค่ะ ดื่นก่อนนอนทีหลัง ทำงานอาทิตย์ละเจ็ดวันไม่เคยบ่นเลย”

“เป็นเด็กรับใช้ก็ต้องขยันซิคะ เด็กที่บ้านก็เหมือนกัน ไม่ต้องให้เรียกด้วยซ้ำ” อรุณวรรณพูดแจ้วๆ

“เอ้อ... ความจริงหนูวีเค้าก็ไม่เชิงเป็นเด็กรับใช้หรอกค่ะ คือว่าพวกเราเลี้ยงเขาโตขึ้นมา...” เธอพยายามหาถ้อยคำที่เป็นกลางๆ ที่จะไม่ให้น้องสาวรู้สึกเสียใจแล้วจะมาเคืองเธอ

“ก็ไม่ต่างกันหรอกค่ะ คนรับใช้ก็คือคนรับใช้ แต่ว่ากรณีนี้พี่เล็กใจดีเกินเจ้านายทุกคนที่น้องวรรณเคยพบมา ระวังเด็กจะเคยตัวนะค่ะ”

เรื่องรองได้แต่หัวเราะหึๆ ส่วนมิ่งมิตรก็เพิ่งจะรู้สึกขึ้นมาเป็นครั้งแรกนับจากโตเป็นหนุ่มเป็นสาวขึ้นมาด้วยกัน ว่า “น้องวรรณ” ที่น่ารักน่าเอ็นดูคนนี้ก็น่ารักน่าเอ็นดูเหมือนกัน

เรื่องระวีทานอาหารเข้าคนเดียวอยู่ในครัว แล้วถือโอกาสเซ็ดถูพลางรื้อดูตามชั้นวางของหำร่องรอยของกำไลไปพลาง เธอสะดุ้งเมื่อคนร่างสูงถือถ้วยชามที่วางซ้อนกันนำหน้าพี่สาวเธอกลับเข้ามา เธอกระวีกระวาดรับไปวางตรงที่ล้าง ชายหนุ่มถามว่า

“ทานมือเข้าเสร็จแล้วหรือ อายอะไรทำไมไม่นั่งทานด้วยกัน...” เขาพูดต่อยิ้มๆ “หรือว่ากลัวถูกเรียกใช้”

“ไม่กลัวหรอกค่ะ เวลาอยู่บ้านก็ถูกเรียกใช้ทั้งวัน” เธอเอียงหน้าตอบ

...ยิ้มเรื่อย ๆ กับพี่สาวที่ขมึงตามองค้อนอยู่ข้างหลังชายหนุ่ม

“แต่ผมว่าคุณเลิกเป็นเจ้านายที่น่ารักออกนะ คงไม่ใจร้ายเรียกใช้ใครทั้งวันหรอกมั้ง ดีไม่ดีอาจจะล้างจานแทนสาวใช้เสียด้วยซ้ำ”

“แหม ไม่หรอกค่ะ” เรื่องรองอ้อมแอมเพราะความจริงก็ตั้งใจอย่างนั้นอยู่แล้วถ้าไม่ถูกดักคอเสียก่อน

เรื่องระวีรีบพูดว่า

“คุณหนูเลิกไปพักผ่อนเถอะค่ะ หน้าที่หนูวิล้างเองค่ะ”

มิ่งมิตรพูดว่า “ความจริงวางทิ้งไว้ก็ได้ ประเดี๋ยวจะมีคนมาเก็บเสื้อผ้าไปซักและทำความสะอาดบ้าน เขาจะล้างถ้วยจานชามให้”

“อู๊ย ไม่เป็นไรหรอกค่ะ หนูวิทำเองได้ เชิญคุณๆ ไปพักผ่อนตามสบายเถอะค่ะ”

เธอโล่งใจที่คนทั้งสองเดินตามกันออกไป ได้ยินเสียงพูดคุยเจือหัวเราะ เธอจึงทำงานที่รับอาสาอย่างรวดเร็วพลางก็คิดว่าจะต้องค้นห้องนี้ต่อทุกซอกมุมทันทีที่มีโอกาส

เธอสะดุ้งหันขวับเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะ พูดว่า

“หนูวิกกลางวันนี้ไม่ต้องทำอาหารนะ... อ้าว.. ขอโทษที่ทำให้ตกใจ แหม ทำไมขวัญอ่อนจัง... พี่แค่จะมาบอกว่านภดลจะให้คนนำมื่อกลางวันมาส่งให้เท่านั้นเอง”

“เจ้าคะ รับทราบค่ะ” เธอรีบตอบรับหันกลับ

อีกฝ่ายเงยไป เธอไม่รู้ว่าเขายืนมองอยู่อย่างเพ่งพิศ เขาเดินใกล้เข้ามา เสียงทุ่มๆ อารมณ์ดีทำให้เธอหายใจไม่สะดวก

“เรื่องเมื่อคืนนี้... หายตกใจหรือยัง...”

เรื่องเมื่อคืนอีกแล้ว..... คอยตอกย้ำแล้วเมื่อไหร่เธอจะลืมความรู้สึกนั้นได้ เธอได้แต่พยักหน้า หันหลังให้

เสียงทุ่มๆ พูดต่อ “ขอโทษด้วยนะ พี่เองก็ตกใจ ไม่นึกว่าจะโดนสาวสวยกระโจนใส่ในความมืดกลางดึกแบบนี้”

เธอถูกใจโดนใจดำหันขวับ “ใครกระโจนใส่ใคร..!” แต่ครั้นพบสีหน้าเจือยิ้มหยอกเย้าอย่างอารมณ์ดีก็ทำตัวไม่ถูกหันกลับ พูดทั้งๆ ที่หันหลังให้โดยปรับเสียงตอบโต้ใหม่ให้เบาลง

“หายตกใจแล้วค่ะ.... หนูขอประทานโทษด้วยค่ะ...”

“เป็นอันว่าไม่ติดใจโกรธกันแล้วก็แล้วกันนะ”

ชายหนุ่มเห็นผมหางม้าที่ดูอ่อนนุ่มนุ่มนิ่มขยับดุจดิก “ไม่โกรธค่ะ”

“ดีแล้วละ เป็นเพื่อนกันดีกว่า ไหนๆ เราก็อยู่บ้านเดียวกัน ต้องเจอกันอีกหลายวัน...”

เธอหันกลับมาโดยเอียงข้างก้มหน้าพูดว่า

“แต่ว่าที่โรงแรมสะดวกสบายกว่าที่นี่มากนะคะ”

“โรงแรมเป็นแค่ทางเลือก ตอนนี้พี่อยากพักที่นี่มากกว่า”

...ก็คอยดูไปเถอะ... เธอนึกในใจอย่างหมายมาด ที่จะก่อกวนจนเขาต้องยอมแพ้ยัยหนี

“ว่าแต่วันนี้เธออารมณ์ไหนกันแน่ ตกใจก็เลยเสียงไม่เหน่อ ไม่พูดภาษาอีสานแล้วหรือ หรือว่าจะเปลี่ยนเป็นภาษาเหนือ ภาษาใต้...”

คำพูดของเขาทำให้เธอต้องยกมือทาบอก เขาพูดต่อเจือหัวเราะ

“ไม่ต้องลำบากก็ได้ จะพูดภาษาอะไรเธอก็เป็นตัวเธอเองอยู่นั่นเอง เปลี่ยนไม่ได้หรอก”

เมื่อหญิงสาวหันมา ก็ได้เห็นแผ่นหลังกว้างของคนร่างสูงเดินออกจากครวัไปอย่างอารมณ์ดี.....